

Chr. Christiansens internationale Correspondence, endelig Marcus Rubins, I. P. Jacobsens, Otto Borchsenius' og Fernando Linderbergs Arkiver. Otto Borchsenius' meget omfattende Correspondence, der slutter sig til den Hegelske Samling og Nansens Arkiv, er et Køb af nyeste Dato; de øvrige Arkiver er skænkede til Biblioteket; næsten uden Undtagelse er de efter Givernes eller Bibliotekschefens Bestemmelse utilgængelige i en kortere eller længere Aarrække. Det samme gælder de mindre, men ofte meget værdifulde Grupper af Breve, som Biblioteket fra Tid til anden har erhvervet fra ledende Folk fra de to sidste Menneskealdre.

Da Rigsarkivar Kr. Erslevs lille Bog: »Privatarkiver fra det 19. Aarhundrede beroende i Rigsarkivet« udkom i 1923, løste den adskillige Gaader for os. I Rigsarkivet laa Bræstrups og v. Rosens Arkiver, hvoraf Fragmenter var kommet til det kgl. Bibliotek; her fandtes P. C. Kierkegaards store Correspondence, som hans Journaler, der ad forskellig Vej var naaet til os, vidnede om. Registranten fra Rigsarkivet maatte sætte Ild i Ønsket om at faa en lignende Oversigt udgivet fra det kgl. Bibliotek. I Manuscript forelaa næsten færdig en Katalog over dansk Personalhistorie, som Hr. Chr. Behrend i flere Aar havde arbejdet paa og i Sommeren 1924 besluttede Overbibliotekaren at lade den, trykke. Inden dette Aars Udgang vil den være afsluttet. Katalogen rummer ikke den almindelige Personalhistorie, ikke genealogiske Samlinger, Fortegnelser over Læger, Præster etc., men speciel Personalhistorie, Materiale vedrørende enkelte Slægter og Personer i alfabetisk Orden. Hvor Talen er om Privatarkiver, nævnes alle Correspondenters Navne. E. J.

I Tilslutning til Professor Henrik Schücks og Dr. Ellen Jørgensens Meddelelser om nordiske middelalderlige Forfattere skal her meddeles, at jeg under Indsamling af Materiale til en These om *de danske middelalderlige Filosofer*, specielt om Johannes de Dacia, dels gennem Katalogstudier, dels gennem Korrespondance med forskellige Bibliothekarere er bleven underrettet om følgende Håndskrifter: Af Johannes de Dacias »Philosophia« findes Håndskrifter i Worcester, Troyes, Paris, Vaticanet og i Brügge (1 Ex. foruden det allerede kendte Nr. 539). Af Martinus de Dacias »Tractatus de modis Significandi« forekommer foruden de allerede kendte 2 Ex. i Markusbibliotheket i Venedig endnu et tredje Exempl. og foruden de ligeledes kendte Håndskrifter i Melk, Neapel, Troyes, Erfurt og Wien ogsaa i Pavia, Vaticanet, Turin og München. Kommentarer dertil foreligger foruden i Venedig og Melk ogsaa i München og Vaticanet. If. M. Grabmann (Neu

aufgefundenene Werke des Siger von Brabant und Boetius von Dacien p. 29 [i Sitzungsber. der Bayr. Akad. d. Wiss. 1924] skal der i cod. 485 i Universitetsbibl. i Erlangen findes 4 hidtil ukendte Værker af Martinus, nemlig Quæstiones til Porfyrs Isagog, til Aristoteles' Kategorier, Perihermeneias og til liber rex principiorum. I samme Skrift meddeler Grabmann om sit Fund af to ligeledes hidtil ukendte Værker af Boetius de Dacia, nemlig »de somno et vigilia«, som skal findes i München, Erlangen, Pommersfelden, Basel og Admont, og »de summo bono«, som skal findes i München (3 Ex.), Erlangen, Pommersfelden, Wien og Admont. At dømme efter deres Skrifters ret store Udbredelse (6, 12, 5, 7 Expl.) synes det, som om vore middelalderlige Landsmænd har nydt en ret stor Anseelse blandt deres samtidige.

Henning Bielefeldt.

I Anledning af, at »Norske Selskab« i Oslo i 1922 fejrede sit 150 Aars Jubilæum, har det ladet Litteraturhistorikeren A. H. Winsnes udarbejde et Skrift: *Det norske Selskab 1772—1812*. (Aschehoug & Co. (W. Nygaard). Kristiania 1924), der paa Grundlag af trykte og utrykte Kilder skildrer det københavnske Afsnit af Selskabets Tilværelse, fra det stiftedes under Mænd som Nordahl Bruns og Johan Herman Wessels stolte Tegn, indtil det i Tiden ned mod det norske Universitets Oprettelse og Norges Adskillelse fra Danmark ganske ubemærket gik ud af Tilværelsen igen. Skildringen er indrettet saaledes, at den meddeler en Række litterære Billeder af de Forfattere, der gennem Aarene var Medlemmer af Selskabet.

Skildringerne har en let, behagelig Form, og Indholdet er i det hele forstandigt og gennemgaaende velovervejet. Dybtgaaende er Opfattelsen ikke, snarere noget letløbende; der haves altid en Forklaring paa rede Haand, i samme Nu Spørgsmaalet toner frem. Saaledes skrives (S. 90) om Wessel: »Hans mangel på natursans er forøvrig lett nok å skjønne. For et menneske med den komiske sans så våken og levende som Wessel, byr naturen lite stoff. Et landskap kan være vakkert, sublimt, stygt, men aldrig — latterlig. Det komiske hører menneskene til.« Som man vil se, er denne Passage i mere end een Henseende højst angribelig. Det havde været reellere af Forfatteren at udtrykke sig saaledes: »Hans Mangel paa Natursans er let nok at forklare; den kom af hans Mangel paa Natursans.«

S. 93 siges: »Gjennem Søren Kierkegård er følgende ytring av Wessel formidlet: Wessel har sagt jeg holder mig utenfor der